

VEDEN SAAMINEN JONON PÄÄHÄN

Kirj. Cordell Vail

Käännös: Esko Aromaa

Tämä kirja on ollut tekeillä jonkin aikaa. Osia siitä julkaistiin alkujaan Bennion Utah West Stakevaarnan aktivointiohjelmassa 1976. Sitä on käytetty monissa vaarnoissa siitä lähtien. TÄMÄ ON OPAS TOTEUTTAMAAN SITÄ, MINKÄ JO TIEDÄMME TOIMIVAN. Me toivomme, että se toimisi sekä oppaana että apukeinona. Tämä kirja on tarkoitettu esittämään kirjoituksia ja lausuntoja [melkein kaikki yleisauktoriteeteilta], jotka on tarkoitettu auttamaan meitä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä ja johtajia:

(1) ymmärtämään ja omaksumaan Herran sanat [jotka on annettu meille pyhissä kirjoituksissa ja elävien profeettojen sanoissa], joissa kerrotaan kääntymyksestä tai aktivoinnista,

(2) rohkaisusta elää elämäämme tavalla, jonka voimme tietää täydellä varmuudella olevan Herran tahto meille henkilökohtaisesti, auttaessamme käännyttäviä tai aktivoiessamme perheitä ja ystäviä, ja

(3) rohkaistessamme kuuntelemaan ja vastaamaan Herran ”hiljaisen, pienen äänen” kehotuksiin tehdessämme tätä työtä.

Keskusteltuani tämän kirjan sisällöstä Roanin kanssa, tunsimme kirjan tekijöinä, että olisi tärkeää jakaa kanssanne jotakin muuta, kuin vain millainen ohjelma on tai miten sen tulisi toimia. Mieluummin kertoisimme joistakin onnistumisista, joita meillä on ollut. Olen siksi lisännyt tähän pienen kappaleen, joka käsittää joitakin henkilökohtaisia kokemuksia, joita perheelläni ja minulla on ollut, kun olemme itse käyttäneet tätä ohjelmaa käännyttäessämme ei-jäseniä ja auttaessamme aktivoimaan vähemmän aktiivisia jäseniä vuosien aikana.

Kun veli Hershell Pederson, American Forkista, Utahista, esitteli ensiksi tämän ohjelman sisällön vaarnalähetysaarnajille, Randy Johnson ja minä 1983, olimme ällistyneitä tuloksista, joita hän väitti olleen käytettyään tätä ohjelmaa neljän vuoden ajan. Ei-jäsenten määrä American Forkin vaarnassa oli vähentynyt neljästä sadasta (400) kolmeen kymmeneen kahdeksaan (38). Kuudestakymmenestä (60) lähetystyöikäisestä nuoresta miehestä, jotka olivat epäaktiivisia tai kelvottomia lähtemään lähetystyöhön ohjelman alkaessa, neljän vuoden jälkeen, neljäkymmentäyhdeksän (49) oli joko lähtenyt lähetystyöhön ja palannut, tai oli vielä lähetystyössä tai oli valmis jättämään lähetystyöpaperit. Ajattelimme, että hänen hienon persoonallisuutensa kautta ihmiset saatiin tähän suureen työhön. Meillä ei ollut mitään mahdollisuutta tietää silloin, että se ei johtunut vain hänen persoonallisuudestaan (vaikkakin se oli myötävaikuttava tekijä). Me aloimme välittömästi kokeilla tätä ohjelmaa samanlaisilla tuloksilla vaarnassamme. Muutamia vuosia myöhemmin, kun esittelin ohjelman ystävälleni Roan McClure’lle, hän huomasi, että hänellä oli ollut vastaavanlaisia tuloksia siellä missä hän asui. Toivottavasti sinulla on myös.

Minulla on tässä tilaa vain muutamille menestyskertomuksille, joita meillä on ollut menneiden vuosien aikana käytettyämme tätä ohjelmaa. Jotkut tapaukset kestivät vain kaksi tai kolme kuukautta päätyäkseen onnelliseen loppuun. Toisiin kului viisi tai kuusi vuotta. Jotkut ovat yhä tekeillä, eivätkä ole vielä päättyneet. Näet, että kun me aloitamme henkilön kääntymyskertomuksen, me emme milloinkaan lakkaa. Jos et koskaan lopeta, et voi myöskään epäonnistua. Toivon, että voisit kertoa sinulle, että jokainen kertomus on päättynyt onnellisesti. Koska ihmisillä on vapaa tahtonsa, jotkut eivät ole vastanneet VIELÄKÄÄN, vuosien rakkauden

jälkeen ja rukouksiin heidän puolestaan. Mutta, voin kertoa sinulle, luottamuksella, että miltei jokainen henkilö, jota olemme koskaan haastaneet "Veden saaminen jonon päähän"- ohjelmassa, on tullut tietämään evankeliumin totuudesta sydämissään. Kuten sanoin, jotkut eivät ole valinneet VIELÄ seuranneet kehotusta. Mutta voin kertoa sinulle, että melkein jokainen, jota olemme opettaneet, on kertonut meille, ETTÄ HE TULEVAT TIETÄMÄÄN ETTÄ EVANKELIUMI ON TOTTA. Jotkut ovat vielä matkalla viikoittaisessa opettamisessamme kotona, jotkut eivät ehkä pysty elämään sen opetuksien mukaan tänä elämänsä aikana. Mutta he tulevat tietämään varmasti, että evankeliumi on totta.

Useimmat vähemmän aktiivisista jäsenistä, joiden kanssa olemme työskennelleet, ovat kertoneet meille, että he haluavat tulla takaisin, mutta eivät tiedä miten. Melkein jokainen heistä, vaikka silloin ei ole ollut heille oikea hetki, ovat kertoneet meille, että he suunnittelevat tulewansa takaisin JONAKIN PÄIVÄNÄ. Olen varma, että tulee vielä olemaan muita, joita tapaamme ja esittelemme heille **rakkauden ja paaston ohjelman**, joka ei vastaa kaikesta, mutta jos he antavat Hengen koskettaa heitä tarpeeksi, että he haluavat vaikka vain puristaa kättä kanssamme, niin annamme heidän tuntea henkeämme. Emme voi sanoa mistään näistä tapauksista, että olemme epäonnistuneet. Herra työskentelee omalla tavallaan ja joskus joku on juuri istuttanut siemenen. Jos me vain istutamme siemenen heidän sydämeensä, se ei epäonnistu. Herra tulee jatkamaan tästä. Useimmat henkilöt, joita olen ollut käännyttämässä tai aktivoimassa tämän ohjelman kautta, ovat myöhemmin kertoneet meille, että he eivät ymmärtäneet mitä he tunsivat, kun paastosimme heidän puolestaan. Mutta jokainen heistä on kertonut meille, että he tunsivat erityisen tunteen paastomme aikana, (vaikka he eivät tieneet että paastosimme heidän puolestaan). He ovat kertoneet meille, että tunteen voimasta he halusivat tulla lähemmäksi Herraa, siitä huolimatta, että he olivat vihaisia kirkolle tai sen johtajille. He sanoivat, että tunne, jonka he tunsivat, oli vaikutelma rakkaudesta ja lisääntyneestä halusta tulla lähemmäksi Herraa.

Toimin aktivointispesialistina Bennion Utah West vaarnassa aikana, jolloin ensiksi sain tietää veli Pedersonilta, miten käyttää paastoa ja rukousta ihmisten sydänten pehmittämiseksi. En menestynyt kovin hyvin esitellessäni sitä vaarnamme johtajille. Tein virheen, koska en tiennyt miten sitä tulisi käyttää. Perustimme ohjelman kahden pääosan varaan. Ensimmäinen oli kertomus Alma nuoremmasta Mormonin Kirjassa ja hänen isänsä uskosta tuoda hänet takaisin kirkkoon. Varsinkin osa, jossa he saivat ryhmän pappesusjohtajia yhteen paastoamaan Alma nuoremman puolesta (Moosia 27:22-23). Toinen osa oli presidentti Marion G. Romneyn puheesta. Hän sanoi:

"Minulla on ollut ongelmia, joita en ole pystynyt ratkaisemaan ja olen kärsinyt kohdatessani ne kunnes tuntui, että en voinut jatkaa eteenpäin, ellen saanut niille jotain ratkaisua. Rukoiltuani JA MONISSA TAPAUKSISSA PAASTOTTUANI PÄIVÄN AJAN JOKA VIIKKO PITKÄN AJAN KULUESSA, vastaukset ovat tulleet mieleeni kokonaisina lauseina. Olen kuulut Jumalan äänen mielessäni ja tiedän Hänen sanansa."

Marion G. Romney ,
Melkisedekin pappeuden käsikirja
1976-1977, s. 39.

Minun oli vaikeata saada ihmisiä vaarnassamme uskomaan, että voisimme saada ohjelman toimimaan. Melkoisen epätoivoisena kysyin vaarnan presidenttikunnalta, voisivatko he kerätä kymmenen vaikeinta tapausta, joita vaarnasta löytyi ja antaa heidät meille. Halusimme näyttää heille, että tämä ohjelma toimisi. He tekivät meille luettelon ja siitä aloitimme. Me käytimme yhä uudelleen ohjelmaa, jonka olimme nähneet American Forkissa. Sen oli sovittava meille ja persoonallisuuksillemme. Yritimme monia eri asioita. Ellei jokin yrittämämme onnistunut, me

uudistimme sitä kunnes se toimi. Ohjelma julkaistiin pienenä lehtisenä Bennion Utah West Staken –vaarnan johtajille nimellä ‘Veden saaminen jonon päähän. Tuo otsikko oli ilmaus, jonka kuulin alue-edustajalta ollessani opiskelemissa BYU:ssa, joka ilmaisi toiveensa meille johtajina, viedä sanomaa, joka hänellä oli kirkon presidentiltä jokaiselle jopa viimeiselle vaarnan jäsenelle. Nuo tarkistukset ja asiat, jotka Roan ja minä (ja nyt monet muut) ovat oppineet vuosien aikana, on julkaistu tässä kirjasessa. Sitä on kokeiltu monissa vaarnoissa ja monien johtajien toimesta, samalla menestyksellä. Roan on melkoisesti lisännyt ja uudistanut painettua materiaalia siitä, mitä se oli ensimmäisessä pienessä painetussa versiossa. Hän on myös lisännyt omia kokemuksiaan suureksi luetteloksi menestyskertomuksia, joita perheeni ja minä olemme kokeneet ohjelmassa. Jaan yksinkertaisesti jonkin näistä kertomuksista kanssanne, jotta voisitte saada rohkeutta siitä, että on mahdollista viedä vettä jonon päähän. Se toimii todella. Se toimi silloin ja se toimii nyt!

Ensimmäinen henkilö, jonka vaarnan johtokunta määräsi meille osana *”Vaarnan presidenttikunnan kymmenen vaikeinta tapausta listalta”*, oli ei-jäsen, joka oli mennyt naimisiin jäsentytön kanssa, joka oli muuttanut alueellemme. Rouvan perheen jäsenet olivat kaikki aktiivisia, mutta miehen perhe oli anti-mormoneja. He olivat vanhasta utahilaisesta perheestä, joka oli ollut sukupolvien ajan ei-mormoneja ja asuneet Utahissa. Mies oli hyvin kohtelias ja jopa halukas tulemaan kirkkoon aina silloin tällöin mutta hän ei halunnut olla missään tekemisissä lähetyssaarnaajien kanssa tai että häntä olisi opetettu kirkosta. Me päätimme puhua sisarelle ohjelmasta. Me selitimme *’Veden vieminen jonon päähän’* – ohjelmasta hänelle, ja kysyimme olisiko hän halukas kokeilemaan sitä. Hän sanoi minulle, ”Cordell minä tiedän, että häntä on mahdotonta käännättää.” (Totuin siihen, että kuulin siitä jonkin ajan kuluttua perheiltä, joiden kanssa työskentelin) Kerroimme heille jotain menestyksistä, joita American Forkin vaarnalla oli ollut nuorten miestensä parissa (joku meni jopa lähetystyöhön vankilassa olonsa jälkeen), joten perhe suostui kokeilemaan sitä. Taas, he ottivat yhteyttä kaikkiin läheisiin perheisiin, jotta he yhtyisivät heidän viikoittaiseen paastoonsa. Huomasimme kun edistyimme pitemmälle ja pitemmälle ohjelmassa, että lähiperheet olivat avain paastossa. Lähimmän perheen paastoamisella oli enemmän vaikutusta kuin ystävien tai naapureiden, koska he rakastivat enemmän henkilöä. Minä paastosin, rukoilin ja menin temppeliin useita kertoja tukeakseni perhettä aktivoimaan heidän poikansa. Koska vaarnassa oli useita perheitä, joiden kanssa aloimme työskennellä, en jatkanut samaa henkilökohtaista huomion kiinnittämistä perheeseen, kuin olin tehnyt ensimmäisen kanssa. Koska heidän perheensä aloitti ohjelman, me siirryimme muihin perheisiin, emmekä kuulleet heiltä uutisia. En koskaan unohda, kun muutaman kuukauden kuluttua, vierailuani yhteen seurakunnan rakennukseen vaarnassamme puhumaan kuukausittaista vierailupuhettani. Siellä tämä poika istui eteisessä, lukien kirjoituksia, odottaessaan kokouksen alkamista. Kun näin hänen istumassa siellä ja lukemassa kirjoituksia, kuulin selvästi mielessäni hänen äitinsä sanat, ”Cordell, se on mahdotonta. Hän ei koskaan lähde lähetystyöhön.” Mutta hän lähti!

Meille määrättiin toinen mies, joka ei ollut niin vaikea kuin tämä, mutta hän ei myöskään halunnut lähteä lähetystyöhön. Hän oli päättänyt, että hän halusi sen sijaan soittaa rock-yhtyeessä. Käytin pitkän aikaa puhumalla hänen kanssaan, mutta hän ei vielääkään ollut päättänyt lähteä lähetystyöhön. Tässä tapauksessa vanhemmat eivät olleet halukkaita yhtymään paastoon kanssamme, joten me vain kokosimme ryhmän ihmisiä hänen seurakunnastaan, jotka olivat hänen ystäviään ja johtajiaan. Hän ei vastustellut edes kahtakaan kuukautta, ennen kuin hän muutti mielensä. Hän lähti lähetystyöhön. Luulenpa, että hänen vanhempansa tietävät nyt, miksi hän muutti mielensä lähetystyöhön lähtemisestä. ”Miksi” ei ole todella tärkeitä. Tärkeitä on se, että Henki kosketti häntä, ja hän kuunteli kehotusta, ja teki niin, kuin hän tunsikin oikeaksi.

Vaarnassamme oli toinen 22-vuotias jäsen, joka määrättiin meille sellaisena, josta oli jonkin verran toivoa, että hän lähtisi lähetystyöhön. Keskustelimme hänen vanhempiansa kanssa ja aloimme paastota ja rukoilla heidän kanssaan ja menimme viikoittain temppeliin ja yritimme saada Herran henkeä hänen elämäänsä. Olin sellaisessa työssä, että aika ajoin näin hänet työssään miltei joka päivä. Ja niin, joka kerta kun puhuin hänen kanssaan asioista, kysyin häneltä lähtisikö hän lähetystyöhön. Ensimmäisen viikon aikana hän oli hyvin riidanhaluinen. (Hän ei tiennyt, että paastosimme hänen puolestaan.) Joka kerta, kun kysyin häneltä, lähtisikö hän lähetystyöhön, hän möläytti, "EN KOSKAAN!". Muutaman viikon kuluttua, huomasin, että hän oli hieman pehmentynyt ja hän sanoi hieman ystävällisemmällä äänellä, "En halua mennä." Muutaman kuukauden kuluttua kysyin häneltä miltei joka päivä, eräänä maanantaiaamuna hän järkytti minut kävellessäni sisään. Ennen kuin kysyin häneltä milloin hän lähtisi lähetystyöhön, josta hän arvasi minun kysyvän, hän sanoi, "Veli Vail, lähetin piispalle lähetystyöpaperit eilen." Riemuitsin sanattomana, samoin hänen vanhempansa. Lähetysjohtajan mukaan hän oli hieno lähetysaarnaaja.

Meille määrättiin mies, joka oli ateisti. Hän oli ollut hyvin uhkaava naapureilleen. Hän oli kasvanut suuressa kaupungissa, hyvin köyhällä alueella ja se oli vain hänen tapansa olla tekemisissä naapureidensa kanssa. Olin hyvin peloissani lähestyessäni häntä. Rukoilin ja pyysin Herraa auttamaan minua tietämään, miten pääsisin hänen taloonsa. Eräänä talvipäivänä vaimoni ja minä olimme ajamassa hänen talonsa ohi ja minulla oli voimakas tunne, että pitäisi pysähtyä hänen talonsa kohdalla. Vaimoni ihmetteli pysäyttämistäni. Ulkona oli hyvin kylmää. Mies ja hänen poikansa leikkivät lumessa etupihalla kolmipyöräistensä kanssa (yksi tavallisista naapurin valituksen aiheista). Käänsin ajotielle juuri sille kohdalle, josta he tekivät lumikinoksen yli hyppyjä. Hän pysäytti ajokkinsa ja tuli kävellen autoani kohti. Menin ulos autosta, enkä ollut koskaan elämässäni rukoillut niin kovasti, tietääkseni mitä tulisi sanoa, että minua ei piestäisi. Hän vaati saada tietää mitä halusin. Sitten Pyhä Henki täytti mieleni ja tiesin mitä sanoa. Muutaman minuutin kuluttua olin sisällä hänen talossaan.

Eräänä päivänä menin keskustelemaan vähemmän aktiivisen jäsenen kanssa, joka oli määrätty meille. Kukaan muu ei ollut päässyt hänen taloonsa aikaisemmin. Mutta, paaston ja rukouksen jälkeen menin sinne ja hän päästi minut heti sisään. Olin aivan ihmeissäni kuinka anti-kirkollinen hän oli. Hänellä oli jotain pahaa sanottavanaan melkein kaikista ja kaikesta. Keskustelumme aikana, joka kesti yli tunnin, kysyin häneltä, mitä iankaikkisia päämääriä hänellä oli. Hän melkein kaatoi minut lattialle. Hän sanoi, että yksi hänen päämääristään oli mennä avioliittoon temppelissä jonain päivänä. En ollut uskoa korviani. Useiden vuosien työskentelyn jälkeen vähemmän aktiivisten ihmisten parissa voin sanoa, että ei ollut epätavallista kuulla vähemmän aktiivisen henkilön kertovan minulle samanlaisia asioita. Syvällä sydämessään he tietävät temppelin tärkeyden, koska sitä oli opetettu, kun he olivat aktiivisia, varsinkin heidän ollessa nuoria. Tunne ei häviä.

Näin toisen jäsenen muutama kuukausi sitten vieraillessani Salt Lake Cityssä, joka oli ollut hyvin epäaktiivinen ja jolla oli samanlaisia tunteita temppelistä. Hän tuli luokseni liikkeeseen ja kertoi minulle, että hän ja hänen vaimonsa olivat nyt aktiivisia kirkossa ja olivat menneet naimisiin temppelissä. Kesti melkein 7 vuotta ennen kuin tuo kertomus päättyi temppelin ovelle. Olen varma, ja tiedän monelta hyvältä kotiopettajalta kuluneen aikaa ja ponnisteluja. He olivat jatkuvasti vierailleet viikoittain ja myös monet kotikäyntiopettajat, pappeusjohtajat ja piispat kävivät vuosien mittaan ja rakastivat hänen perhettään ja huolehtivat hänestä, jotta tämä tapahtuisi heidän elämässään. Mikä ilo tietää, että tämän ohjelman kautta istuttamamme siemen hänen sydämeensä, kiersi täyden ympyrän ja tuotti hedelmää.

Olimme pyytäneet vaarnan johtokuntaa antamaan meille joitakin kustakin tyypistä vähemmän aktiivisia jäseniä vaarnassa ensimmäisten kymmenen joukkoon. He määräisivät meille joitakin osajäsenperheitä, joitakin vähemmän aktiivisia jäseniä, joitakin nuoria miehiä, jotka eivät olleet halukkaita menemään lähetystyöhön jne. (Kun meillä alkoi olla menestystä, osoittautui, että heitä tuli yli kymmenen. He vain lisäsivät luetteloon.) Sen vuoksi meille määrättiin joitakin yksinäisiä jäseniä, joita ajateltiin olevan mahdotonta aktivoida. Voin kertoa teille että VIIKOTTAINEN KOTIOPETUKSEMME OLI ASIA, JOLLA OLI ENEMMÄN VAIKUTUSTA KUIN MAHDOLLISESTI MILLÄÄN MUULLA ASIALLA YKSINÄISTEN KOHDALLA. He olivat tavallisesti vakuuttuneita, että kukaan ei välittäisi heistä. Muistan varsinkin yhden, joka määrättiin meille. Päätin yrittää muunnosta ohjelmaan, jotain, joka itse asiassa ei ollut ohjelmaan osana. Kuljin ympäri seurakuntaa ja kysyin jokaiselta jäseneltä, jonka tapasin, kuka olisi halukas aloittamaan vierailut tämän henkilön luona. Pyysin heitä vain vierailemaan hänen luonaan. En pyytänyt heitä yrittämään opettaa hänelle mitään, ei edes paastoamaan tai rukoilemaan hänen puolestaan. Pyysin vain vierailemaan hänen luonaan ja sanomaan hei kerran tai pari. Noin 20 tai 30 perhettä lupautui osallistumaan. Jotkut perheistä olivat jopa ei-jäseniä tai vähemmän aktiivisia jäseniä itse. Se hämmästytti minua kovasti. Tässä oli tuo yksinäinen henkilö, joka ajatteli, että kaikki ovat häntä vastaan, varsinkin kirkon jäsenet. Sitten aivan äkkiä, ihmiset naapurustosta alkoivat käydä hänen luonaan. Kovin monet eivät vierailleet kuin kerran tai kaksi. Olin itse vierailu vain silloin tällöin, mutta koska niin monet perheet osallistuivat, tapahtui, että hänen luonaan joku kävi kaksi tai kolme kertaa viikossa. Ja näin kävi muutaman kuukauden ajan. Hänestä tuli aktiivinen ja hän on vielä tänään aktiivinen. Me emme todellakaan koskaan opettaneet häntä. Hänellä oli normaalit kotiopettajat ja kotikäyntiopettajat, ei enää viikoittaisia opettajia. Hän vain tarvitsi tunnetta, että oli tarpeellinen. Uskon rehellisesti, että melkein jokainen vähemmän aktiivinen henkilö tulisi takaisin kirkkoon, jos vain hän tuntisi olevansa tarpeellinen. Suurempien seurakuntien jakaminen pienempiin on osoittanut minulle sen useita kertoja vuosien aikana.

Meille määrättiin tehtäväksi yksinäinen äiti ja hänen pieni lapsensa. Nainen oli hyvin katkera kirkolle ja oli melkein päättänyt jättää käyttämättä garmenttejaan. Hän ei halunnut olla missään tekemisissä kirkon kanssa. Päätin, että menisimme käymään hänen luonaan kuitenkin joka viikko. Joten otin vaimoni mukaan. Sisar oli jo heittänyt minut ulos muutaman kerran mutta ei koskaan kun vaimoni oli kanssani, varsinkin kun meillä oli palanen lämmintä leipää mukana. (Opin sen keinon S. Dilworth Youngilta kun olin seitsenkymmen). Meiltä kesti lähes kaksi vuotta vierailta viikoittain hänen luonaan mukana lukematon määrä kakkuja ja leipiä ja rakastimme häntä varauksetta, toimimme hänet ja hänen lapsensa takaisin kirkkoon. Useita kertoja hän kirosi meille ja kerran hän jopa sylki päälleni. Hyvin usein, aluksi, hän oli hyvin vihainen meille, koska hän käänsi tunteensa kirkkoa vastaan, mutta me vain palasimme. Hän on nyt mennyt hienon miehen kanssa naimisiin temppelissä ja on tullut hyvin aktiiviseksi kirkossa. Eikö olekin hauskaa miten lyhyt on muistimme pahoista kokemuksista sitten, kun ne ovat ohi ja aurinko paistaa. Nuo pahat asiat eivät vaivaa myöhemmin. Kaikki katkerat kokemukset ovat olleet suuriarvoisia, kun nyt iloitsemme siitä, että hän on perheystävämme ja saamme nähdä hänet aktiivisena kirkossa.

Tapasimme perheen, joka oli ollut epäaktiivinen vuosien ajan. He halusivat olla aktiivisia, mutta heillä oli ongelmia Viisauden Sanan kanssa. Useiden vuosien työn jälkeen perheen parissa ja rukoiltuamme heidän puolesta, olen iloinen voidessani kertoa, että he ovat olleet temppelissä. Yksi heidän lapsistaan, jolla oli hyvin vaikeita aikoja tupakan ja huumeiden parissa, on nyt palvelemassa lähetystyössä. Tämä ei tapahtunut yhdessä yössä. Kesti yli kuusi vuotta työskennellä alituisesti rukoillen heidän puolestaan olemalla kosketuksissa vieläpä heidän muuttonsa jälkeen, lopulta tarina päättyi onnellisesti. Me emme koskaan epäilleet, että kertomus päättyisi menestykseen. Ihana asia tässä ja muissa kertomuksissamme on, että yksikään niistä

ei varsinaisesti ole päättynyt. Miksi? Koska heidän onnen ja ilon kertomuksensa on juuri alkanut kunkin heidän elämässä, kun he tulivat aktiivisiksi kirkossa.

Yhdessä perheessä, jota opetimme oli mies, joka oli erotettu kirkosta, ja hänen vaimonsa ei ollut jäsen. Vierailin heidän luonaan vaimoni kanssa joka viikko yli kolmen kuukauden ajan ja opetimme heitä parhaalla mahdollisella tavalla, vaikka emme olleet vaarnalähetysaarnajia. Useat lähetysaarnajat olivat vierailleet heillä, mutta joka kerta lähetysaarnajat olivat turhautuneet ja lopulta jättäneet kesken. Muistan miehen kertoneen minulle yhden asian, jolla oli myönteinen vaikutus häneen. Vuosien ajan heillä aina oli ollut hyvät kotiopettajat (uskolliset kotiopettajat, jotka tulivat joka kuukausi). Hän sanoi, ettei ollut koskaan päästänyt heitä etukuistia pitemmälle mutta he tulivat aina takaisin. Toimimme noiden hyvien kotiopettajien kylvämien siemenien pohjalta, aloimme paastota ja rukoilla heidän puolestaan. Kun me sitten kysimme, voisimmeko vierailla heillä joka viikko, he sanoivat kyllä, ja jopa antoivat meidän tulla sisälle taloon opettamaan. Epäilinpä, oppivatko he läheskään yhtä paljon, kuin vaimoni ja minä, sinä aikana, kun opetimme heitä. Kukaan ei ole koskaan kysynyt sellaisia syvällisiä kysymyksiä, kuin mitä he tekivät. Joka kerta kun he kysyivät, Herra antoi vastauksen mieleemme. Me menimme sitten kotiin ja kirjoitimme ylös kysymykset ja vastaukset evankeliumin kysymysten ja vastausten muistikirjaan. Vielä tänäkin päivänä kun pidän puheita takkavalkeailloissa, käytän noita muistiinpanoja, joita me opimme tältä perheeltä opettaessamme heitä. Noin kolmen kuukauden vierailujen jälkeen, me kutsuimme kokoaikaiset lähetysaarnajat takaisin. He opettivat heitä ja sitten koko perhe kastettiin. He ovat nyt lähettäneet kaikki lapsensa lähetystyöhön mukaan lukien heidän tyttärensä. Me rakastamme heitä jokaista aivan kuin omia veljiä ja sisaria. He ovat suuri ilo meille ja perheemme ystäville.

Toinen perhe, joka määrättiin meille, oli mies, joka oli päättänyt jättää kirkon ollessaan lähetystyössä. Lähetystyönsä jälkeen hän oli vaatinut eroa ja oli sitten mennyt naimisiin ei-jäsenen kanssa. Me aloimme vierailla heidän luonaan ja meidän tietämättämme, he olivat myös vierailleet hyvin kuuluisan anti-mormonipariskunnan luona viikoittain samaan aikaan, kun he tapasivat meidät. Voin kertoa teille että he kysyivät meiltä kysymyksiä kirkon opeista (joita tämä toinen antimormoni pariskunta kehotti heitä kysymään) joita en ollut koskaan aikaisemmin edes kuullut. Mutta joka kerta, kun he kysyivät kysymyksen, vastaus tuli mieleemme. Janice ja minä olimme instrumenttina auttamassa Herraa käännetyksessä. Lopulta he suostuivat siihen, että kokoaikaiset lähetysaarnajat tulivat opettamaan heitä. Heidät molemmat kastettiin ja he menivät myöhemmin temppeliin. Me täytimme useita sivuja evankeliumin kysymysten ja vastausten muistikirjaan, jonka opimme opettaessamme heitä. Vastaukset kysymyksiin, joita he kysyivät, olivat joskus syvällisiä. Ne olivat asioita, joita Pyhä Henki opetti heille, meidän kauttamme ja samalla Henki opetti heidän kauttaan meitä.

Ammon lupasi meille Alma 26:22 että me voimme käännättää tuhansia jos me teemme sen mitä hän käskee meidän tehdä. Uskon, että tuo lupaus on kirjaimellisesti toteutunut perheellemme. Meidän on ollut mahdollista Herran avulla aktivoida tai käännättää ihmisiä, jotka ovat vuorostaan nyt menneet lähetystyöhön tai lähettäneet lapsensa lähetystyöhön. Minulla ei ole mitään keinoa koskaan tietää, miten monta ihmistä on liittynyt kirkkoon Ammonin henkilökohtaisen lupauksen kautta, Mormonin kirjassa, perheellemme.

Sain kirjeen muutama kuukausi siten perheeltä Kaliforniasta, jotka kiittivät minua tästä etenemisestä. Tapasin nuoren tytön, joka oli kirjuri paikallisessa kaupassa. Kysyin häneltä, halusiko hän lukea. Hän sanoi haluavansa, joten kysyin, halusiko hän Mormonin Kirjan. Hän sanoi kyllä. En koskaan anna heille kirjaa aivan paikan päällä. Seuraan Hartman Rectorin neuvoa ja pyydän heitä kirjoittamaan nimensä paperille. Sitten kerron heille, että haluan lähettää sen. Sitten lähetän paperilapun ja Mormonin Kirjan paikallisille lähetyssaarnaajille. Lähetyssaarnaajat menevät sitten ovelle ja näyttävät henkilölle paperia, johon he ovat kirjoittaneet oman nimen ja osoitteen ja kehotan heitä kertomaan, että herra Vail pyysi heitä tuomaan kirjan hänelle. Veli Rector sanoi, että lähetyssaarnaajat saavat 90% ajasta, jos teemme niin. Hän päästi heidät sisälle. Loppu on historiaa. Hän kääntyi ja antoi lähetyssaarnaajien kastaa itsensä. Myöhemmin hän keskeytti opintonsa yliopistossa ja lähti lähetystyöhön Kaliforniaan. Siellä hän auttoi kääntymään perheen, joka kirjoitti minulle kirjeen kiittäen perhettämme, että olimme kääntäneet hänet. Otaksun nyt, että heidän lapsensa ja lasten lapset menevät myös lähetystyöhön. Tämä "sukupolvien" kääntymistö on tapahtunut meille useita kertoja nyt. Oman poikani lähetystyökumppani MTC:ssä Provossa oli jonkun poika, jota autoin kääntymään BYU:ssa opiskelijana 19 vuotta aikaisemmin. Työ, jota teemme jatkuu. Tiedän että Ammonin lupaus Alma 26:22 toteutuu elämässämme kaikilla jotka ovat halukkaita tekemään sen mukaan mitä hän kehottaa meitä tekemään siinä profeettallisessa lupauksessa.

Vaarnaohjelmamme tuli lopulta siihen pisteeseen, jossa vierailin erään vanhinten koorumin presidentin luona ja tavallaan painostin häntä, yrittämään uutta aktivointiohjelmaamme. Hän kertoi minulle kaikenlaisia valittavia kertomuksia, miksi hän ei voinut mennä mihinkään noista vähemmän aktiivisten kooruminsa jäsenten kodeista. Hän sanoi, että hänen oli poistuttava juosten, kun eräs tuleva vanhin osoitti häntä pistoolilla. Hän haastoi minua yrittämään pääsisinkö yhteisen kodeista ja antoi minulle hänen nimensä (onneksi se ei ollut pistoolinheiluttaja). Kun tulin takaisin seuraavassa kuussa, kerroin hänelle, että olin ollut kodissa ja olin nyt hyvä ystävä hänen perheensä kanssa. Me olimme jopa olleet ulkona heidän kanssaan! Hän sanoi, että se tapahtui koska minun poikani ja tämän miehen poika olivat ystäviä koulussa. (Se oli totta. Herra työskentelee mystisiä keinoja käyttäen, toteuttaakseen ihmeensä.) Kerroin hänelle siksi, että haluaisin näyttää, että voisin päästä KAIKKIIN koteihin seurakunnassa. Ja paljon paaston ja rukouksen jälkeen Herra siunasi minua ja teki sen mahdolliseksi. Seuraava kertomus on miten tämän toteutin.

Naapurialueella, jossa olin asunut muutamia päiviä, oli tapahtunut murtovarkaus joitakin päiviä sen jälkeen kun olin vierailut vanhinten koorumin presidentin luona. Huomasin ikkunastani, että mies, joka oli ryöstetty, oli menossa ovelta ovelle päästäkseen jokaiseen kotiin. En tiennyt siihen aikaan, kun katselin häntä ikkunasta, hänen kulkiessa ovelta ovelle, että hänet oli ryöstetty. Huomasin vain erityisesti kaksi kotia, joihin hän meni sisään. Ne olivat tietämäni mukaan koteja, joihin kukaan naapureista ei ollut mennyt aikaisemmin. Molemmat olivat anti-mormoneja. Katselin häntä, hän vain koputti ovelle, puhui heille sekunnin tai kaksi ja sitten he vain menivät sisälle! Joten menin kadulle ja kysyin häneltä, miten ihmeessä hän pääsi näiden kahden perheen luo. Hän kertoi minulle murtovarkaudesta ja siitä sain hyvän idean, jota olin rukoillut, joka auttaisi minua pääsemään sisälle jokaiseen kotiin seurakunnassa.

Aloitin alueella rikostarkkailun. Minä toimin tietenkin sen johtajana. Kun menin takaisin vanhinten koorumin presidentin puheille seuraavassa kuussa saatoin kertoa hänelle käyneeni JOKAISISSA seurakunnan kodissa, mukaan lukien hänen kotinsa tietenkin. Olin käyttänyt naapuruston rikostarkkailua siihen. Olin ylpeä kertoessani hänelle, että olin nyt myös ystävä juuri sen miehen kanssa, joka ajoi hänet tiehensä aseella uhaten. Seuraavien viiden vuoden ajan, naapuruston rikostarkkailuohjelman johtajana, saatoin mennä miltei kaikkien ei-jäsenten ja vähemmän aktiivisten jäsenten koteihin koko vaaran alueella. Monet noista suhteista päätyivät

evankeliumin pariin ystävinä ja ihmiset tuotiin evankeliumin suojaan samalla, kun suojeltiin heitä "pahoilta pojilta".

En muista kaikkien kertomusten yksityiskohtia, koska jotkut niistä ovat käsitelleet luottamuksellisia tietoja, joiden julkaisu saisi jotkut tuntemaan heidät. Joidenkin näiden ihanien veljien ja sisarten elämä oli sellainen, että he tarvitsivat kirkon kurinpitotoimia, jotta he voisivat saada apua parannusprosessissa. Näin yhden näistä ihmisistä muutama kuukausi sitten, vieraillessani Salt Lake Cityssä, liikematkalla. Hän kietoi käsivartensa ympärilleni, itki ja kiitti minua uudelleen ja uudelleen siitä, että olin tuonut hänet takaisin. Hänen kääntymysprosessinsa ei ollut helppoa, hänelle, eikä kenellekään meistä, jotka autoimme häntä, mutta Herra ei koskaan sanonut, että se olisi helppoa, ainoastaan, että se oli sen arvoista. Kun vaimoni Janice ja minä olemme löytäneet jonkun opetettavan, olemme vierailleet heillä viikoittain jopa niin kauan kuin vuoden ajan. Me emme ole aina menneet yhdessä, joten joskus olen ottanut jonkun muun kanssani. Vierailu yhdessä on yksi suurimmista siunauksista, joka on koskaan tullut meille. Me olemme niitä, jotka ovat oppineet kaikkein eniten. Me itse olemme kääntyneet eniten. Jokainen perhe, jota olemme auttaneet opettamalla, on saanut vähän tietoa ja me samaan aikaan olemme saaneet sen saman tiedon. Kun olemme saaneet joukon näitä kokemuksia, uudelleen ja uudelleen, me olemme saaneet eniten tietoa, koska kukin perhe kysyy erilaisia kysymyksiä. Kokemukset rakentuvat toistensa varaan. Me tallennamme sivumäärin muistiinpanoja, jotka olemme kirjoittaneet evankeliumin kysymys- ja vastauskirjaan. Tuo muistikirja on täynnä asioita, joita olemme oppineet, kun opetimme näitä "perheystäviä". Ja heistä on tullut juuri sitä, perheystäviä.

Perheeni on pitänyt matkustaa ympäri paljon viimeisten vuosien aikana. Olemme käyttäneet 'Veden saaminen rivin päähän' periaatteita joka paikassa, missä olemme asuneet. Meillä on ollut sama menestys joka kerralla. Se on toiminut kaikkialla, missä olemme eläneet. On ollut joukoittain ihmisiä, joille perheemme on auttanut lähetyssaarnaajat, joko käännettävään kirkkoon tai aktivoineet niiden vuosien ajan, kun olemme kiertäneet. Useimmista näistä ihmisistä on tullut kuin omia veljiämme ja sisariamme. Me rakastamme heitä täydellä rakkaudella. Kun me olemme uhrautuneet heille ja tehneet heistä osan elämäämme, niin monien viikkojen ja kuukausien paaston ja rukouksen kautta ja sitten, monissa tapauksissa, opetettuamme viikoittain kuukausia ja kuukausia, heistä on tullut kuin perheen jäseniä meille.

On monia muita kertomuksia. Janice ja minä voisimme yhdessä täyttää tämän koko kirjan vain menestyskertomuksilla, joita meillä on ollut, sen jälkeen kun periaatteet ensiksi esitettiin meille. Haluan yksinkertaisesti lopettaa kertomalla sinulle, että me tiedämme henkilökohtaisen kokemuksen kautta, että tämä ohjelma toimii. Me tiedämme, että jos rakastatte jotakuta tarpeeksi tavoittaaksesi heidät; jos haluat paastota ja rukoilla ja pyytää Herraa koskettamaan heitä; jos haluat mennä temppeleihin viikoittain tai niin usein kuin voit, sitten paaston henki sydämessäsi, **SINÄ TULET MENESTYMÄÄN!** Todellakaan ei "ohjelma" tai "aktivointimetodi", vaan Herran Henki on se, joka tuo menestystä. Ehkä viikoittainen paasto ei sovi sinulle. Viikoittainen vierailu ei ehkä ole hyvä heille. Sinun on tehtävä oma ohjelmasi kullekin yksilölle. Luotan kuitenkin, että tulet löytämään, aivan kuten Janice ja minä olemme huomanneet, että oman uskomme harjoittaminen muiden hyväksi TOIMII! Me huomaamme, että se on erilainen joka kerta. Kukin persoona on ainutlaatuinen. Jokaisella henkilöllä on oma persoonallisuutensa. Mikään yksityinen ohjelma ei käännä ihmistä. Olemme oppineet, että Pyhä Henki on luvannut Moroni 10:5, voiman paljastaa totuuden kaikista asioista mieleemme. Hän tuntee heidät henkilökohtaisesti. Hän haluaa, jos me pyydämme, luoda erityisen "ohjelman" juuri heille, sinun kauttasi. Tiedän, että hän tietää vastauksen kaikkiin kysymyksiin, joita he mahdollisesti kysyvät ja voi paljastaa vastauksen mieleenne. Sinun ei tarvitse pelätä avata suutasi (kts OL 84:85). Henki on se, joka tekee muutoksen heidän sydämiinsä. Kaikki, mitä hän vaatii meiltä, on

halukkuutemme mennä ulos tapaamaan heitä. Ole vain siellä, niin hän voi käyttää meitä hänen instrumentteina tässä suuressa työssä. Hän tekee loput. Kun tulee aika muodollisesti opettaa heitä, täysiaikaiset lähetysaarnajat tekevät sen. Joten rentoudu ja pidä vain hauskaa.

Perheemme on oppinut käytännön kokemuksen kautta, että työn tekeminen on menestys kaikkeen kirkon ohjelmaan. MIKÄÄN OHJELMA EI TOIMI, ELLEMME OLE HALUKKAITA TEKEMÄÄN TYÖTÄ! Herra kysyy 2. Moos 18:14, "Onko Herralle mikään liian mahdotonta?" Me voimme kertoa omasta henkilökohtaisesta kokemuksesta, että mikään ei ole mahdotonta Herralle, kun on kysymyksessä hänen lastensa käännäminen. Kertomuksemme, joita olemme jakaneet kanssanne menestyksestä saada vettä rivin päähän, varmasti todistaa siitä. Ainoa asia, jonka tiedän, saattavan olla kovaa Herralle tehdä, on kun Hän yrittää tehdä työnsä meidän kauttamme, kun me emme ole halukkaita tekemään sitä. Silloin Hän on sidottu. Hän rakastaa meitä, kuten Moroni sanoo Moroni 8:17 "täydellisellä rakkaudella". Me olemme kaikki Herran pieniä lapsia. Me tiedämme perheenä monien kokemusten kautta, että jos me hänen lapsinaan kurottaudumme veljiämme ja sisariamme kohden, jotka ovat vähemmän aktiivisia, tai jotka eivät VIELÄ ole jäseniä, että Herra täyttää mielemme mitä me teemme, mitä sanomme ja milloin tehdä ja sanoa se. Hän tekee sen sillä tavalla, että se koskettaa heitä ja tuo heidät takaisin, jos he haluavat tulla hänen laumaansa.

Minun rakas ystäväni, Arvin Bellon, sanoi jotakin sakramenttikokouksen puheessa eräänä päivänä, jonka jälkeen en enää ollut koskaan sama. Hän sanoi, "Kun me rukoilemme lähetysaarnajia, me rukoilemme että Herra auttaisi heitä löytämään ihmisiä opetettavaksi." Hän sanoi, "Tuo on väärä rukous. Miksi emme voisi rukoilla, että Herra auttaisi MEITÄ löytämään jonkun, jonka me voimme osoittaa lähetysaarnajille opetettavaksi." MEIDÄN HALUMME TEHDÄ TYÖTÄ, ON SE TODELLINEN AVAIN. Kun me ajattelemme, että työ on mahdollinen, se on. Meidän on oltava halukkaita kurkottamaan ulospäin. He eivät tule luoksemme. Meidän on mentävä heidän luokseen. Se ei ole helppoa työtä mutta se on palkitsevaa, eikä se ole mahdotonta.

Tämä on todistuksemme sinulle minulta, vaimoltani ja lapsiltamme. Olemme kokeneet menestyksen iloa, kun evankeliumi on kääntänyt perheen jäseniä ja ystäviä ympärillämme, jotka ovat olleet ei-jäseniä tai vähemmän aktiivisia jäseniä. Me tiedämme, että myös teillä voi olla sama menestys. Voitte tuoda evankeliumin valon monille perheenne jäsenille, aivan kuten me olemme tehneet. Me tiedämme, että jos me yritämme kaikesta sydämestämme pitää käskyt ja sitten käytämme paastoa, rukousta, kirjoitusten tutkimista, osallistumme temppelitoimituksiin ja opetamme viikoittain kodissamme, että Herra siunaa meitä menestyksellä. SE TOIMII! Me todistamme sinulle perheenä, että tiedämme että se toimii, kuten se on toiminut meillä. Ja niin Herran työ menestyy ja edistyy. Toivomme ja rukouksemme on, että Henki, joka on auttanut meitä tässä ponnistelussa, koskettaa sydämiänne lukiessanne tätä kirjaa, niin, että tiedätte, kuten me tiedämme, että tämä on Herran työtä, johon me jokainen voimme ottaa osaa. Siunatkoon Herra TEIDÄN KOVAA TYÖTÄNNE. Ja me tiedämme, että hän siunaa!

~~~~~  
[Takaisin Kotisivulle](#)  
~~~~~

For those of you who are just learning Finnish, here is the English translation:

This is an extract of a section of the book "
Getting The Water To The End Of The Row"
Copyright 1996 by Cordell Vail

This section of the book is titled:

Water that got to the end of the row By Cordell Vail

Translated into Finnish by Esko Aromaa

This volume is intended to present a series of scriptures and statements [almost totally from General Authorities] that are meant to assist us as members and leaders of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in (1) understanding and applying the word of the Lord [as given to us from the scriptures and the words of the living prophets], where it relates to conversion or reactivation, (2) encouragement to live our lives in such a manner, that we can come to know with absolute certainty what the will of the Lord is for us personally in helping to convert or reactivate our family and friends, and (3) encouragement to listen to and respond to those promptings of the "still, small voice" of the Lord as we undertake this work.

After discussing the contents of this book with Roan, we felt as the authors, that it would be important to share with you something more than just what the program is, or how it should work, but rather some of the successes we have had. I have therefore added this little section containing some of the personal experiences that my family and I have had as we personally used this program to convert non-members and help reactivate less active members over the years.

When Brother Hershell Pederson, of American Fork, Utah, first introduced the concepts of this program to a fellow stake missionary, Randy Johnson and me in 1983, we were just astounded at the results which he claimed to have had after four years of using the concepts of this program. The number of non-members in the American Fork Stake had decreased from four hundred (400) to thirty eight (38). Of sixty young men of missionary age who were inactive or unworthy to go on a mission at the start of the program, by the end of the fourth year, forty nine (49) had either gone on missions and returned, were still on missions, or were ready to turn in their papers. We assumed it was just his marvelous personality with people that had brought about this great work. We had no way to have known then that it was not just his personality (although that was a contributing factor). This was a program that would work for any ordinary member of the Church, just like Randy and myself. We immediately started to experience the same kinds of results in our stake. A few years later, as I introduced the concepts to my friend Roan McClure, he quickly found that he had similar results where he lived. It is hoped you will too.

I only have room in this volume to share with you a few of the success stories that we have had over the past several years using the program. Some of the stories took only two or three months to come to a happy ending. Others have taken five or six years. Some are still in the making and are not finished yet. You see, once we start a story of conversion with a person, we never quit. If you never quit, you can never fail. I wish I could tell you that every story has had a happy ending. Because people have their free agency, some have not responded YET, even after years of love and prayers in their behalf. But, I can tell you, with confidence, that almost every person we

have ever introduced into the "Getting the water to the end of the row" program has come to know the truthfulness of the gospel in their hearts. As I say, some few have not chosen to follow the promptings they have felt YET, but I can tell you almost every single one that we have taught, has told us, some where along the way of our weekly teaching in the home, THAT THEY CAME TO KNOW THE GOSPEL IS TRUE. Some may not be able to live it's teachings at this time in their lives, but they have come to know more surely that the gospel is true.

Most of the less active members we have worked with have told us they want to come back, but they just do not know how. Almost every one of them, even if it was not the right time for them right then, have told us that are planning to come back SOME DAY. I am sure there may yet be others that we will meet and introduce into our program of love and fasting that will not respond at all, but even if they will only let the Spirit touch them enough that they will just shake hands with us so we can let them feel our spirit, we cannot say that in any of these cases, that we have failed. The Lord works in His own way and, sometimes, someone has to first just plant the seeds. If we just planted the seed in their heart, it was not a failure. The Lord will carry on from there.

Most of the people that have been converted or reactivated through this program have later told us that they did not understand what it was that they were feeling while we were fasting for them, but each of them have told us that they could feel a special feeling during the time we were fasting, (even though they did not know we were fasting for them). They have told us that the feeling made them want to be closer to the Lord, even if they were then mad at the Church or it's leaders. They all say that the feelings they felt were impressions of love and an increased desire to come closer to the Lord.

I was the Stake Reactivation Specialist in the Bennion Utah West Stake at the time I first received knowledge from Brother Pederson about using fasting and prayer to soften people's hearts. I did not find much success in introducing it to our stake leaders. That was partly my fault in not knowing how to do it. We based our program on two main references. The first was the story of Alma the younger in the Book of Mormon and the faith of his father in bringing him back to the church. Especially the part where they got a group of the priesthood leaders together and fasted for Alma the younger (see Mosiah 27:22-23). The second reference was a talk given by President Marion G. Romney. He said:

"I have had problems which it seemed I could not solve, and I have suffered in facing them until it seemed I could not go further if I did not have a solution to them. After praying AND ON MANY OCCASIONS FASTING FOR A DAY EACH WEEK OVER LONG PERIODS OF TIME, I have had answers revealed to my mind in finished sentences. I have heard the voice of God in my mind and I know His words."

Marion G. Romney

Melchizedek Priesthood Manual 1976-1977, pg. 39.

I was having a hard time getting people in our Stake to believe we could make the program work. In sheer desperation, I asked the Stake Presidency if they would pick the ten hardest cases they could find in the stake and assign them to us. We wanted to show them that this program would work. So they made us the list, and that is where we began.

We revised the program over and over from what we had seen in American Fork. It had to fit us and our personalities. We tried many different things. If what we tried did not work, we revised it until it did. The program was finally published in a little handout for the Bennion Utah West

Stake leaders called, *Getting the Water to the End of the Row*. That title was an expression I had heard from a Regional Representative while I was a student at BYU, who was expressing his desire for us as leaders, to carry the message he had from the President of the Church down to every last member of our Stake. Those revisions, and the things Roan and I (and many others now) have learned over the years, are what we have published in this book. It has been tried in many other stakes, and by many other leaders, with similar success. Roan has greatly added to and updated the printed materials from what they were in our first little printed version. He has as well, added his own experiences to the great list of success stories my family and I have experienced in the program. I simply share some of these stories with you, that you will take courage in knowing that it is possible to get the water to the end of the row. It really does work. It worked then, and it is still working now!

The first person the Stake Presidency assigned to us as a part of the "Stake Presidency's ten hardest cases in the Stake list", was a non-member who had married a member girl who had moved into our area. Her family members were all active but his family was quite anti-Mormon. They were an old Utah family that had been generations of non-Mormons living in Utah. He was very polite and willing to even come to church with her once in a while, but he wanted nothing to do with the missionaries or being taught about the Church. We decided to talk to her about the program. We explained the *Getting the Water to the End of the Row* program to her, and asked if she would be willing to try it. She said to me, "Cordell, I know it is impossible to convert him." I asked her if she would be willing to try anyway. She agreed to do it. She said she would be willing to try almost anything if it would convert him. We asked her to talk with her family and some of her close friends about fasting with her. There were thirteen families in all that agreed to fast and go to the temple once a week with her. We just wanted to see if we could send him a feeling that would soften his heart and influence him to let the missionaries teach him. After four or five weeks of fasting and putting his name on the prayer roll, and all thirteen families being in the temple praying for him each week, he started to tell her that he kept having this feeling like he was in a tunnel. He said that there was a light at the end of the tunnel, and he felt like the Book of Mormon was that light. After a couple of more weeks of the fasting and prayers and temple attendance by those families involved, he asked her (NOTE THAT: HE ASKED HER!) if she would invite the missionaries over. He was baptized. One year later, he took her to the temple to be married for time and all eternity. That marriage sealing was a wonderful occasion for our whole neighborhood.

The Stake Presidency assigned us a young man who was 21 years old. He had been inactive since he was about 14 and would not even stay in the room when the home teachers came visiting. He would not discuss the Church or anything spiritual with his parents. He was a good boy but just not interested in the Church. I went over and talked to his parents and asked if they would be willing to try the *Getting the Water to the End of the Row* program to help him want to go on a mission. His mother looked me in the eye and said, "Cordell, that is impossible. He will never go on a mission." (I got used to hearing that after a while from the families with whom we were working.) We told them about some of the successes that the American Fork Stake had with their young men (some even going on missions after they got out of prison), so the family agreed to try it. Again, they contacted all of their immediate family to join them in the weekly fasting. We found as we proceeded further and further into the program, that the immediate family was the key in fasting. Immediate family fasting had more effect than friends or neighbors because they loved the person more.

I fasted, prayed and went to the temple a few times to support this family in reactivating their son. Because there were other families in the Stake that we had begun to work with, I did not continue to pay the same individual attention to this family like I had some of the first ones. Once

their family started the program, we went on to other families and I did not hear back from them. I will never forget the day several months later, when I went into one of the ward buildings in our stake to give my regular high council talk for the month. There was this very boy sitting in the foyer, reading his scriptures while he waited for the meeting to start. When I saw him sitting there reading his scriptures, I heard so clearly again in my mind the words of his mother, "Cordell, that is impossible. He will never go on a mission." He did!

We were assigned another young man who was not as hard core as that, but he did not want to go on a mission either. He decided he wanted to be in a rock band instead. I spent a lot of time talking with him, but still he would not even consider going on a mission. In this case his parents were not willing to join us in the fasting, so we just got a group of people together in his ward who were his friends and leaders. He did not even resist two full months before he changed his mind. He went on his mission. I doubt his parents know to this day why he changed his mind about going on a mission, The "why" is not really important. It is only important that he was touched by the Spirit and listened to the prompting and did what he knew was right.

There was another 22 year-old member of our stake was assigned to us as one where there was little hope that he would ever go on a mission. We talked to his parents and started fasting and praying with them, going to the temple weekly to try to help him feel the spirit of the Lord in his life. I was doing a job at that time which caused me to see him at his work place almost every day. And so each time when I would walk into the business, I would ask him when he was going on his mission. During the first few weeks he was very belligerent. (He did not know we were fasting for him.) Each time, I would ask him when he was going on his mission, and he would blurt out, "NEVER!". After a couple of weeks, I noticed that he started to soften a little and say in a more gentle voice, "I don't want to go". A few more weeks and it softened to, "I don't think I can go". Finally his tone softened to, "Maybe, sometime." After a couple of months of asking him almost every day, one Monday morning he shocked me when I walked in. Before I could ask him when he was going on his mission, which I felt confident he knew I would ask, he said, "Brother Vail, I turned my mission papers in to the Bishop yesterday." I was thrilled beyond words. His parents were too. According to his Mission President he was a wonderful missionary.

We were assigned a man who was an atheist. He had been very threatening to the neighbors. He had grown up in a large city, in a very poor neighborhood, and it was just his way of dealing with the neighbors. I was very afraid to even approach him. I prayed and asked the Lord to help me know how I could get into his house. One wintry day my wife and I came driving by his home, and I had a very strong impression to stop at his house. My wife was really surprised at my stopping. It was very cold outside. He and his boys were playing in the snow on their front yard with their three-wheelers (one of the common complaints of the neighbors). I pulled into his driveway right in the path of where they were going over the snow jump they had made. He stopped his three-wheeler and came stomping over toward my car. I got out of the car and never prayed so hard in my life to know what to say, so that I would not get beaten up. He demanded to know what I wanted. Then the Holy Ghost just filled my mind with what to say. Within minutes I was in his house with him. After about an hour of him showing me every hobby he had, I remembered that my wife was still sitting out in the cold car, in the path of the snow jump. I told him I had to leave. Our families became very good friends after that. He was no atheist after all. He was just mad at the Lord and told everyone that he was an atheist. He moved away before we finished our work with him and his boys. We then lost contact with him. But I feel confident that the Lord was able to send others into his life to continue where we left off.

One day I went to talk with a less active member that we had been assigned. No one had ever really been able to even get into his house before. But, after fasting and praying, I went there and

he let me right in. I was just amazed at how he was so anti-church. He had something bad to say about almost everyone and everything. During our conversation, which lasted over an hour, I asked him what his eternal goals were. He just about floored me. He said that one of his main goals was to be married in the temple some day. I could hardly believe my ears. After several years of working with less active people, I can now say that it is not uncommon for me to have a less active person tell me that same thing. Deep down in their heart they know the importance of the temple because they were taught it when they were active, especially if it was while they were young. The feeling does not go away.

I saw another member a few months ago when I was visiting Salt Lake City, who had been very inactive and had similar feelings about the temple. He came up to me in a store and told me that he and his wife were now active in the Church and had been married in the temple. It took almost 7 years for that story to come to the doors of the temple. I am sure that you know that it took the time and the effort of many good home teachers who continued to visit him on a weekly basis, and many visiting teachers, priesthood leaders and Bishops over the years who have loved his family and cared about him for this to happen in their lives. What a joy, to know that our planting of the seed in his heart with this program had come full circle and had borne fruit.

We had asked the Stake Presidency to give us a few of each type of less active persons in the stake as part of our first ten. They assigned us some part-member families, some less active members, some young men who had not been willing to go on missions, etc. (Once we started having such success, it turned out to be many more than ten. They just kept adding to the list.) We were therefore assigned some single people who were thought to be impossible to reactivate. I can tell you that our WEEKLY TEACHING IN THE HOME WAS THE THING THAT HAD MORE EFFECT THAN PROBABLY ANYTHING ELSE WITH THE SINGLE PEOPLE. They were normally quite convinced that no one cared about them. I remember one in particular who was assigned to us. I decided to try a new twist to the program, something that in fact was really not a part of the program. I went around the ward and asked every person I could find, who was willing, to start visiting this person. I only asked them to visit her. I did not ask them to try to teach her anything, not even too fast or pray for her. I just asked them to visit her to say hello once in a while. There were about 20 or 30 families that agreed to participate. Some of the families were even non-members or less active members themselves. It was just amazing to me. Here was this lonely person who thought everyone was against her, especially the church members. Then all of a sudden, people from the neighborhood started to visit her. Not very many people went over more than just once or twice each. It was just one visit here and one there, but because there were so many families that participated, it came to be a two or three times a week occurrence for her to be visited by someone. And this went on for several months. She became active and is still active to this day. We really never taught her. She just had her regular home teachers and visiting teachers, not our weekly teachers. She just needed to be needed, and when she felt that she was really needed, all her doctrinal disbelief's were eventually resolved or went away. I honestly believe that almost every less active person would come back to the Church if they just felt needed. Dividing larger wards into smaller wards has shown me that several times over the years.

We were assigned to a single mother and her small children. She was very bitter against the Church and had even decided not to wear her garments anymore. She wanted nothing to do with the Church. I decided that we would just go visit her every week anyway. So I took my wife with me. She had already thrown me out a few times, but never when my wife was with me, especially if we had a loaf of warm bread in our hands. (I learned that little trick from S. Dilworth Young when I was a Seventy.) It took us almost two years visiting her every week, numerous

cakes and loaves of bread, and loving her unconditionally, to bring her and her children back into the Church. Several times she swore at us, and one time she even spit on me. Very often, at first, she was very upset with us as she vented her feelings about the Church, but we just kept coming back. She has now been married to a wonderful husband in the temple and has become very active in the Church. Isn't it funny how short our memories are of bad experiences once they are over and the light is shining through. Those bad things usually don't matter later. It has been more than worth all the disappointing times to now have the joy of her being our family friend, and see her active in the Church.

We met a family that had been inactive for years. They wanted to be active, but had a very hard time with the Word of Wisdom. After several years of working with the family and praying for them, I am happy to be able to report that they have been to the temple. One of their children who was having a very hard time with smoking and drugs, is now serving on a mission. This did not come overnight. It has taken over six years of work, with constant prayers in their behalf, staying in touch even though they had moved away, to finally have a happy ending to this story. We never doubted that the story would end in success. The wonderful thing about this and all of the other of our stories, is that none of them have actually ended. Why? Because their story of happiness and joy has just begun in each of their lives as they become active in the Church.

One family we taught was a man who had been excommunicated and his wife was a non-member. My wife and I visited them every week for over three months and taught them as best we could, even though we were not stake missionaries. They had been visited by several sets of missionaries, but each time the missionaries had become frustrated with them and finally given up. One thing I remember the husband telling me was what a positive effect it had on him, that for years they had always had good home teachers (faithful home teachers that came every month!) He said he never let them past the front porch, but they always came back. Acting on the seeds that those good home teachers had planted, we started to fast and pray for them. We then asked if we could visit them every week. They said yes, and they even let us in the house to do the teaching. I doubt that they learned anywhere near as much as my wife and I did during the time we taught them. No one has ever asked us such deep, profound questions as they did. Each time, as they asked a question, the Lord put the answer in our minds. We would then go home and write down the question and the answer in our notebook of gospel questions and answers. To this day, when I give talks and firesides, I still constantly use the notes that I kept of the things we learned from this family as we taught them. After about three months of visiting, we invited the full time missionaries to come back. They taught them and then the whole family was baptized.. They have now sent all of their children on missions, including their daughter. We love them every bit as much as we love my own brother and sisters. They are such a joy to us as our family friends.

Another family we were assigned, was a man who had decided to leave the Church while he was on his mission. After his mission, he had requested excommunication and then married a non-member. We started to visit them, and unbeknownst to us, they were also visiting with a very famous anti-Mormon couple on a weekly basis at the same time as they were meeting with us. I can tell you that they asked us questions about doctrines of the Church (which this other anti-Mormon couple put them up to asking) that I had never before even heard of. But every time they asked one of those questions, the answer would come into our minds. Janice and I were able to be instrumental in helping the Lord with their conversion. They finally agreed to let the full time missionaries come and teach them. They were both baptized and later went to the temple. We again filled several pages in our notebook of gospel questions and answers, with things that we learned through teaching them. The answers to questions they asked, sometimes were just

profound. They were things the Holy Ghost taught them, through us, and at the same time, the Spirit taught them to us.

Ammon promised us in Alma 26:22 that we can convert thousands if we will do what he asked us to do. I believe that promise has literally been fulfilled for our family. We have been able to help the Lord reactivate or convert people who have in turn, now gone on missions or sent their children on missions. And they have, in turn, converted others who are now sending their children on missions. I have no way to ever know how many people there have been who have joined the Church in fulfillment of Ammon's personal promise in the Book of Mormon to our family.

I received a letter a few months ago from a family in California, thanking me for this very process. I met a young girl who was a clerk in a local store. I asked her if she liked to read. She said she did, so I asked her if she would like a Book of Mormon. She said yes. I never give the book to them right there. I follow Hartman Rector's advice and get them to write their name on a paper. Then I tell them I will send it to them. Then I send the paper and the Book of Mormon to the local missionaries. The missionaries then go to the door, show the person the paper they wrote their own name and address on and tell them that Mr. Vail asked them to bring the book over for him. Brother Rector said the missionaries will get in 90% of the time if we do that. She let them in. The rest is history. She was converted and we helped the missionaries baptized her. She later left her studies at the university and went on a mission to California. There she helped to convert the family that wrote me the letter thanking our family for converting her. I assume now their children and children's children will go on missions as well. This type of "generations" of converts has happened to us many times now. My own son's missionary companion at the MTC in Provo was the son of someone I helped to convert at BYU as a student 19 years earlier. The work we do goes on and on. I know that Ammon's promise in Alma 26:22 will be fulfilled in the lives of all who are willing to do what he asked us to do in that prophetic promise.

Our stake program finally came to the point where I was visiting with one of the Elders' Quorum Presidents, pressuring him in a sense, to try our new reactivation program. He told me all of his stories of woe and why he could not get into any of the homes of less active members in his quorum. He said he had even been run off at gun-point by one prospective elder. He challenged me to try to get into one of the homes and gave me a name (thank goodness it was not the one who ran him off at gun point). When I came back the next month, I told him I had been in the home and was now very good friends with that family. We had even been on an outing with them! He said it was just because my son and a son in this man's family, were friends at school. (That was true. The Lord works in mysterious ways, His wonders to perform.) I therefore told him that I would show him that I could get into EVERY home in the ward. And, after much fasting and prayer, the Lord blessed me to be able to do just that. The following story is how I accomplished this.

There was a burglary in the neighborhood where we lived a few days after my visit with that Elders Quorum President. I noticed out of my window that the man who had been burglarized was going door to door and getting into every home. I did not know at the time I was watching him from my window as he went from door to door, that he had been burglarized, but I certainly noticed two homes in particular, that he went in. They were homes that, to my knowledge, no neighbor had ever been in before. Both were very anti-Mormon. As I watched him, he just knocked on the door, spoke to them a second or two, and then they just let him right in! So I went out on the street and asked him what on earth he was doing to have those two families invite him into their homes. He told me about the burglary and that gave me the very idea I had been praying would come to help me get into every home in the ward.

I started a neighborhood crime watch in our area. I was, of course, the head of it. When I went back to the Elders Quorum President the next month, I was able to report to him that I had been in EVERY home in the ward, including his of course. I had used the neighborhood crime watch program to do it. I was very proud to be able to report to him that I was now also friends with the very man who ran him off at gun point. Over the next five years, as head of that neighborhood crime watch program, I was able to go into almost every non-member, and less active member, homes in the entire stake. Many of those relationships turned into gospel friendships, and the people were brought into the fold of the gospel as well as being protected from the "bad guys".

I cannot relate the details of all the stories we have experienced, because some of them have involved confidential information that if printed, others might know who they are. Some of the lives of these wonderful brothers and sisters were such that they needed to have church disciplinary action to help them in their repentance process. I saw one of those people a few months ago when I was visiting Salt Lake City on a business trip. He threw his arms around me and wept and thanked me over and over for caring and doing what I had done to help bring him back. What he went through in that conversion process was not easy, not for him or any of us helping him, but the Lord never said it would be easy, just worth it.

When my wife Janice and I have found someone to teach, we have often visited them every week for as long as a year. We couldn't always go together so some times I would take someone else with me. Visiting people together is one of the greatest blessings that has ever come to us. We are the ones who have been taught the most over all. We are the ones who have been converted most over all. Each of the families we have helped to teach have been given a little knowledge, and we, at the same time, have received that same knowledge. After having scores of these experiences, over and over, we are the ones who have gained the most knowledge, because each family asked different questions. The experiences build upon each other. We treasure the pages and pages of notes containing things that we have written down in our book of *Gospel questions and their answers*. That notebook is filled with things that we have learned as we taught these "family friends". And they have become just that, family friends. That is different than just friend friends you see. They are friends who are like a part of our family now.

My family has had to move around a lot in the past several years. We have used the principles in the *Getting the Water to the End of the Row* program every place we have lived. We have had the same success each time. It has worked everywhere we have lived. There have been scores of people that our family have helped the missionaries to either convert to the Church or reactivate in those years of moving around. Most of those people have become like our own brothers and sisters. We love them with a perfect love. When we have sacrificed for them and made them a part of our lives for so many weeks and months of fasting and prayer and then, in many instances, teaching weekly for months and months, they have become like family members to us.

There are many more stories. Janice and I could fill this whole book with just stories of successes we have had since the principles were first introduced to us. I will simply end by telling you that we know from personal experience that this program works. We know that if you will love someone enough to reach out to them; if you will fast and pray and ask the Lord to touch them; if you will attend the temple weekly or as often as you can, then with the spirit of fasting in your heart, YOU WILL HAVE SUCCESS! It is not really a "program" or a "reactivation method". It is the Spirit of the Lord that brings the success. Fasting weekly may not be right for you. Weekly visiting may not be right for them. You have to make your own program for each individual. I am however, very confident that you will find, just as Janice and I have found, that exercising our faith in behalf of others DOES WORK! We find that it is different every time. Each person is unique. Each person has his or her own personality. No one program will convert all people. We

have learned that the Holy Ghost as promised in Moroni 10:5, has the power to reveal the truth of all things to our minds. He knows them all personally. He will if we ask, create a special "program" just for them, through you. I know that He knows the answer to any question they could possibly ask, and can reveal that answer to our minds. You do not need to fear to open you mouths (see D&C 84:85). The Spirit is the one who makes the change in their hearts. All He requires of us is our willingness to go out and meet them. Just be there, so He can use us as His instrument in this great work. He will do the rest. When it comes time to formally teach them, the full time missionaries will do that. So you can relax and just have fun.

Our family has learned by practical experience that doing the work is the key to the success of every program of the Church. NO PROGRAM WILL WORK UNLESS WE ARE WILLING TO DO THE WORK! The Lord asks in Genesis 18:14, "Is there anything too hard for the Lord?" We can tell you from our own personal experiences that there is no one too hard for the Lord when it comes to the converting of His children. Our stories which we have shared with you of success in getting water to the end of the row surely testify of that. The only thing I know of that might be hard for the Lord to do, is for Him to try to do His work through us, when we are not willing do it. Then He is bound. He loves us, as Moroni says in Moroni 8:17 "with a perfect love". We are all as little children to the Lord. We know as a family from our many experiences, that if we as His children will reach out to our brothers and sisters who are less active, or who are not members YET, that the Lord will fill our minds with what to do, what to say, and when to do and say it. He will do it in such a way that we will be able to touch them and bring them back, if they will come, into His fold.

A dear friend of mine, Arvin Bellon, said something in a sacrament meeting talk one day that left me to never be the same again. He said, "When we pray for the missionaries, we pray that the Lord will help them find people to teach." He said, "That is the wrong prayer. Why don't we pray that the Lord will help US to find someone that we can refer to the missionaries to teach?". **OUR ACTUALLY BEING WILLING TO DO THE WORK IS THE VERY KEY.** When we think the work is impossible, it is. We have to be willing to reach out. They will not come to us. We have to go to them. It is not an easy work, but it is a rewarding work, and it is not impossible.

This is our witness to you from me, my wife and our children. We have experienced the joy of success in gospel conversion of family members and friends around us who were non-members or less-active members. We know that you too can have that same success, to be able to bring the light of the gospel to many of your family and friends just as we have been able to do. We know that if we will try with all our hearts to keep the commandments, and then using fasting, prayer, scripture study, temple attendance and weekly teaching in the home, that the Lord does bless us with success. **IT WORKS!** We bear our witness to you as a family that it will work for you as well as it has for us.

And so the success of the Lord's work goes on. It is our hope and prayer that the Spirit that has assisted us in this effort will touch your heart as you read this book, that you may know as we know, that this is the Lord's work in which we may each take part. May the Lord bless **YOUR HARD WORK.** And we know He will!

~~~~~  
[Back to home page](#)  
~~~~~

